

2. Czas pracy i zasady wynagradzania za pracę w godzinach nadliczbowych pracowników zatrudnionych przy pilnowaniu regulują odrębne przepisy.

§ 11. 1. Pracownikom kierującym pracą brygady złożonej co najmniej z 4 osób, łącznie z brygadziwą, i pracującym wspólnie z brygadą przysługuje dodatek w wysokości 5 lub 10% wynagrodzenia zasadniczego.

2. Wysokość dodatku, o którym mowa w ust. 1, powinna być zróżnicowana w zależności od wielkości brygady, charakteru wykonywanej pracy i kwalifikacji pracownika.

3. Wysokość dodatku ustala kierownik danej jednostki organizacyjnej.

§ 12. 1. Pracownikom usługowym i obsługi zatrudnionym w jednostkach upowszechniania kultury przysługuje premia według zasad określonych w regulaminie premiowania.

2. Wysokość premii indywidualnej nie może przekroczyć 20% wynagrodzenia zasadniczego.

3. Regulamin premiowania określa kierownik danej jednostki organizacyjnej.

§ 13. Pracownikom za każdą godzinę pracy w porze nocnej przysługuje dodatek w wysokości 20% stawki wynagrodzenia zasadniczego.

§ 14. Stawki godzinowe oblicza się dzieląc kwotę miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego wynikającego z osobistego zaszerzgowania pracownika przez:

- 1) 178 — dla pracowników, których tygodniowy wymiar czasu pracy wynosi 42 godziny,
- 2) 170 — dla pracowników, których tygodniowy wymiar czasu pracy wynosi 40 godzin,
- 3) 135 — dla pracowników, których tygodniowy wymiar czasu pracy wynosi 31,5 godziny.

§ 15. W jednostkach organizacyjnych, o których mowa w § 1 ust. 1, tworzy się — w ramach planowanego funduszu plac — fundusz nagród w wysokości 1% planowanego osobowego funduszu plac, pozostający do dyspozycji kierownika danej jednostki organizacyjnej, z przeznaczeniem na nagrody dla pracowników wyróżniających się w pracy zawodowej.

§ 16. 1. Pracownik może być przeszerzgowany w ramach wynagrodzenia zasadniczego przewidzianego dla zajmowanego stanowiska w okresach nie krótszych niż jeden rok i o jedną grupę wynagrodzenia — w terminach przeszerzgowania, tj. 1 stycznia lub 22 lipca z mocą od dnia 1 sierpnia.

2. W wypadkach uzasadnionych znacznym rozszerzeniem zakresu powierzonych pracownikowi czynności pracownik może być przeszerzgowany o dwie grupy wynagrodzenia zasadniczego w ramach wynagrodzenia przewidzianego dla zajmowanego stanowiska.

3. Przepisy ust. 1 i 2 nie dotyczą zmiany wysokości wynagrodzenia w razie:

- 1) awansowania pracownika na wyższe stanowisko,
- 2) ustalenia wynagrodzenia po okresie próbnym lub wstępnym.

4. Pracownik, który uzyskał wyższe kwalifikacje zawodowe, może być przeszerzgowany niezależnie od terminów, o których mowa w ust. 1.

§ 17. Pracownicy, którzy w dniu wejścia w życie uchwały nie mają wymaganych kwalifikacji w zakresie wykształcenia, mogą być przeszerzgowani tylko w ramach zajmowanego stanowiska. Pracownicy ci nie mogą być awansowani na stanowiska wyższe.

§ 18. Określone w uchwale i w przepisach wydanych na jej podstawie wynagrodzenia wypłacane z osobowego funduszu plac dla pracowników objętych uchwałą są wolne od podatku od wynagrodzeń i potrąceń na składkę emerytalną.

§ 19. Upoważnia się ministrów (kierowników urzędów centralnych) do odpowiedniego stosowania, w ramach posiadanych środków osobowego funduszu plac, zasad wynagradzania ustalonych w uchwale do pracowników tych samych grup zawodowych, zatrudnionych w podległych jednostkach organizacyjnych.

§ 20. Zaleca się centralnym organizacjom spółdzielczym i organizacjom społecznym odpowiednie stosowanie zasad wynagradzania określonych w uchwale do pracowników placówek upowszechniania kultury podporządkowanych tym organizacjom — w ramach posiadanych środków funduszu plac.

§ 21. Zgodnie z art. XXIV ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. — Przepisy wprowadzające Kodeks pracy (Dz. U. Nr 24, poz. 142) w stosunku do pracowników upowszechniania kultury traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16 sierpnia 1974 r. w sprawie wynagradzania pracowników placówek upowszechniania kultury, archiwów państwowych i Filmoteki Polskiej (Dz. U. Nr 30, poz. 176).

§ 22. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1983 r.

Prezes Rady Ministrów: gen. armii W. Jaruzelski

293

UCHWAŁA Nr 272 RADY MINISTRÓW

z dnia 29 grudnia 1982 r.

w sprawie zasad finansowania inwestycji jednostek i zakładów budżetowych.

Na podstawie art. 7 ust. 4 ustawy z dnia 25 listopada 1970 r. — Prawo budżetowe (Dz. U. Nr 29, poz. 244) Rada Ministrów uchwała, co następuje:

§ 1. 1. Uchwała reguluje zasady finansowania inwestycji jednostek i zakładów budżetowych.

2. Przez użyte w uchwale określenia:

- 1) jednostka budżetowa — rozumie się również zakład budżetowy,
- 2) dysponent — rozumie się dysponenta środków budżetowych i dysponenta środków pozabudżetowych; środ-

kami pozabudżetowymi są środki otrzymane z funduszy celowych i społecznych, środki specjalne oraz inne środki nie pochodzące bezpośrednio z dotacji budżetowych,

- 3) koszty przygotowania inwestycji do realizacji — rozumie się koszty opracowania założeń techniczno-ekonomicznych, koszty badań geologicznych i pomiarów geodezyjnych dotyczących planowanej inwestycji oraz inne koszty związane z przygotowaniem inwestycji do realizacji,
- 4) minister — rozumie się również kierownika urzędu centralnego, wojewodę i prezydenta miasta stopnia wojewódzkiego.

§ 2. 1. Koszty przygotowania inwestycji do realizacji są finansowane ze środków budżetowych i pozabudżetowych, przeznaczonych na finansowanie inwestycji jednostek budżetowych. Nie dotyczy to kosztów przygotowania do realizacji zakładowych inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji, w których wyniku mają powstać obiekty służące zakładowej działalności socjalnej, zwanych dalej „zakładowymi inwestycjami socjalnymi”.

2. Środki przeznaczone na finansowanie kosztów przygotowania inwestycji do realizacji są przekazywane przez dysponenta na rachunek finansowania inwestycji otwierany w banku na wniosek inwestora.

3. Inwestor przedstawia dysponentowi informację o terminie i zakresie wykorzystania opracowanych założeń techniczno-ekonomicznych i innych efektów prac związanych z przygotowaniem inwestycji do realizacji. Zakres informacji i terminy ich przedstawiania określa dysponent.

4. Koszty przygotowania do realizacji inwestycji, z której zrezygnowano, zmniejszają fundusz stanowiący równowartość środków otrzymanych na finansowanie tych kosztów. Jako rezygnację z realizacji inwestycji traktuje się również nierozpoczęcie realizacji inwestycji w ciągu 2 lat po upływie roku, w którym zatwierdzono założenia techniczno-ekonomiczne. Jednostka nadrzędna inwestora może w uzasadnionych wypadkach okres ten przedłużyć.

§ 3. 1. Inwestycje jednostki budżetowej, polegające zarówno na budownictwie, jak i na zakupach gotowych dóbr inwestycyjnych, są finansowane ze środków przekazywanych przez dysponenta na rachunek finansowania inwestycji, o którym mowa w § 2 ust. 2.

2. Dysponent przekazuje corocznie środki na rachunek finansowania inwestycji w kwotach zapewniających właściwy przebieg realizacji inwestycji. Kwoty te powinny być proporcjonalne do wysokości płatności planowanych w danym roku.

3. Dysponent może przeznaczać środki na finansowanie nowych inwestycji po zapewnieniu środków na finansowanie inwestycji kontynuowanych w wysokości zapewniającej terminowe ich zakończenie.

4. Dysponenti środków budżetowych lub jednostki upoważnione przez tych dysponentów prowadzą ewidencję zaangażowania budżetu z tytułu realizacji inwestycji kontynuowanych. Ewidencja ta powinna zawierać w szczególności dane o zatwierdzonej wartości kosztorysowej rozpoczętych inwestycji, wielkości środków przekazanych na rachunki ich finansowania oraz rozmiarach dalszego zapotrzebowania na środki w poszczególnych latach realizacji tych inwestycji.

5. Środki pozostające na rachunku finansowania inwestycji, po zakończeniu działalności inwestycyjnej oraz

uregulowaniu zobowiązań finansowych związanych z tą działalnością, są przekazywane na reśortowy (wojewódzki) rachunek bankowy rezerwy środków budżetowych przeznaczonych na finansowanie inwestycji, otwierany w banku na wniosek ministra lub organu przez niego upoważnionego. Jeżeli środki pozostające na rachunku finansowania inwestycji pochodzą z funduszy celowych lub społecznych, podlegają one zwrotowi na rachunki środków właściwych funduszy. Przy dokonywaniu rozliczeń na pokrycie wypłat zalicza się w pierwszej kolejności środki pozabudżetowe.

6. Środkami gromadzonymi na rachunku bankowym rezerwy, o którym mowa w ust. 5, dysponuje minister lub organ przez niego upoważniony. W razie planowania nieprzekazywania w ciągu 2 kolejnych lat środków z tego rachunku na inwestycje, które zgodnie z obowiązującymi zasadami mogą być finansowane ze środków budżetowych, środki te podlegają przekazaniu na dochód budżetu centralnego; nie dotyczy to środków gromadzonych na wojewódzkich rachunkach rezerwy środków budżetowych.

7. Jeżeli środki pozostające na rachunku finansowania inwestycji pochodzą z udziałów otrzymanych od wspólników na finansowanie inwestycji wspólnej, po jej zakończeniu są one zwracane wspólnikom proporcjonalnie do wysokości wniesionych przez nich udziałów. Wspólnicy mogą uzgodnić inne zasady podziału pozostałości środków.

§ 4. 1. Ze środków gromadzonych na rachunku finansowania inwestycji, o którym mowa w § 2 ust. 2, są finansowane także koszty związane z nabyciem środka trwałego, obejmujące wartość jego zakupu oraz koszty demontażu, transportu, ponownego montażu i niezbędnych remontów. Środki budżetowe mogą być przeznaczone na ten cel w granicach kwoty określonej w budżecie na inwestycje, ewentualnie zwiększonej o kwotę środków z nadwyżki budżetowej.

2. Przepisy ust. 1 stosuje się również przy:

- 1) zakupie od innych inwestorów nie przekazanych do eksploatacji budynków, budowli, środków transportowych i innych przedmiotów o charakterze środków trwałych,
- 2) zakupie od wykonawców prac badawczych przedmiotów o charakterze środków trwałych, nabytych lub wytworzonych w toku prac nad rozwojem nauki i techniki,
- 3) nabywaniu lokalu na mieszkanie funkcyjne lub lokalu użytkowego w domu budowanym przez innego inwestora,
- 4) instalowaniu urządzeń i maszyn dzierżawionych lub otrzymanych nieodpłatnie.

3. Wydatki na cele wymienione w ust. 1 i 2, ponoszone w związku z zakładową działalnością socjalną lub mieszkaniową, są finansowane ze środków przeznaczonych na zakładowe inwestycje socjalne lub mieszkaniowe.

§ 5. Środki budżetowe jednostki budżetowej przewidziane na inwestycje mogą być przeznaczone na finansowanie remontu kapitalnego, jeżeli rachunek ekonomiczny wykazuje, iż remont jest bardziej opłacalny. Zmiana przeznaczenia środków budżetowych może być dokonana na podstawie decyzji Ministra Finansów podejmowanej na wniosek zainteresowanego ministra.

§ 6. 1. Inwestycje gospodarstwa pomocniczego prowadzonego przez jednostkę budżetową są finansowane jako

inwestycje tej jednostki, chyba że zasady gospodarki finansowej gospodarstwa pomocniczego stanowią inaczej.

2. Odpisy amortyzacyjne gospodarstwa pomocniczego, zobowiązanego do amortyzacji środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych, podlegają odprowadzeniu na dochody jednostki budżetowej, chyba że zasady gospodarki finansowej tego gospodarstwa stanowią inaczej.

3. Odpisy amortyzacyjne, o których mowa w ust. 2, są przekazywane na właściwy rachunek w terminie do dnia 15 każdego miesiąca za miesiąc bieżący; ewentualne korekty są dokonywane w miesiącu następnym. Roczne rozliczenie odpisów amortyzacyjnych jest dokonywane w terminie wyznaczonym do sporządzenia rocznego sprawozdania finansowego.

4. Środki trwałe służące zakładowej działalności socjalnej i zakładowe domy mieszkalne oraz związane z nimi wartości niematerialne i prawne nie są amortyzowane.

§ 7. 1. Jednostki budżetowe wykonujące inwestycje systemem gospodarczym finansują wydatki na ten cel bezpośrednio z rachunku finansowania inwestycji.

2. W zakresie wynagrodzeń, z rachunku, o którym mowa w ust. 1, mogą być wypłacane wyłącznie wynagrodzenia osób fizycznych wykonujących roboty i usługi na podstawie umowy o dzieło lub umowy zlecenia.

§ 8. Przepisy § 1—5 i 7 stosuje się odpowiednio do inwestycji jednostek budżetowych i gospodarstw pomocniczych tych jednostek, polegających na budowie i modernizacji przyzakładowych: ośrodków zdrowia, żłobków, przedszkoli, stołówek, placówek kulturalnych oraz hoteli pracowniczych, a także domów na mieszkania funkcyjne.

§ 9. Zasady finansowania inwestycji określone w uchwale stosuje się odpowiednio do inwestycji jednostek budżetowych, zaliczonych do inwestycji centralnych, z uwzględnieniem zasad szczególnych, które są określone w odrębnych przepisach dotyczących inwestycji centralnych.

§ 10. 1. Zakładowe inwestycje socjalne są finansowane ze środków zakładowego funduszu socjalnego, z różnicy między dochodami a kosztami z tytułu sprzedaży i likwidacji środków trwałych służących zakładowej działalności socjalnej oraz środków przekazanych przez związki zawodowe i inne organizacje społeczne.

2. Zakładowe inwestycje mieszkaniowe są finansowane ze środków zakładowego funduszu mieszkaniowego.

3. Środki, o których mowa w ust. 1 i 2, mogą być zasilane kredytem bankowym. Kredyt ten podlega spłacie ze środków odpowiedniego funduszu zakładowego w okresie ustalonym w umowie kredytowej.

4. Odsetki od kredytu, o którym mowa w ust. 3, są płacone ze środków zakładowego funduszu socjalnego lub mieszkaniowego.

5. Koszty przygotowania do realizacji zakładowych inwestycji socjalnych i mieszkaniowych są finansowane ze środków przeznaczonych na te inwestycje.

6. Koszty przygotowania do realizacji inwestycji, z której zrezygnowano, zmniejszają fundusz, z którego koszty te zostały sfinansowane.

§ 11. 1. Dysponenci wojewódzkich i miejskich funduszy inwestycyjnych jednostek budżetowych w terminie do dnia 31 marca 1983 r.:

1) spłacą zobowiązania finansowe z lat ubiegłych z tytułu:

a) kredytów antycypacyjnych zaciągniętych na zasilenie środków funduszu,

b) wydatków inwestorów, wykazanych przez bank w rozliczeniu za rok 1982,

c) udziałów w inwestycjach wspólnych i towarzyszących, jeżeli podlegają pokryciu ze środków funduszu, a termin wpłaty tych udziałów upłyne do dnia 31 grudnia 1982 r.;

2) przekażą z funduszu na odrębne rachunki utworzone we właściwych oddziałach Narodowego Banku Polskiego:

a) środki otrzymane od inwestorów na finansowanie inwestycji wspólnych i towarzyszących,

b) środki otrzymane od dysponentów funduszy celowych i społecznych,

jeżeli z uzasadnionych przyczyn nie jest możliwe przekazanie wymienionych środków inwestorom, którzy mają z tych środków finansować odpowiednie inwestycje.

2. Z dniem 1 kwietnia 1983 r. likwiduje się wojewódzkie i miejskie fundusze inwestycyjne jednostek budżetowych, a pozostałość środków tych funduszy ustalona po dokonaniu rozliczeń, o których mowa w ust. 1, podlega przekazaniu w terminie do dnia 30 kwietnia 1983 r. na scentralizowany rachunek rozliczeń otwarty w Narodowym Banku Polskim na wniosek Ministra Finansów. Jeżeli dokonanie tych rozliczeń spowoduje wystąpienie ujemnego salda na rachunku środków funduszu, różnica podlega pokryciu ze środków zgromadzonych na scentralizowanym rachunku rozliczeń; wniosek w tej sprawie dysponent funduszu przedstawia Ministrowi Finansów w terminie do dnia 30 kwietnia 1983 r.

§ 12. Z dniem 1 stycznia 1983 r. środki przeznaczone na finansowanie zakupów gotowych dóbr inwestycyjnych, zgromadzone na dotychczasowych rachunkach środków na te zakupy oraz na remonty kapitalne, podlegają przeniesieniu, na wniosek jednostek budżetowych, na bankowe rachunki finansowania inwestycji.

§ 13. Minister Finansów:

1) w porozumieniu z Ministrami Obrony Narodowej oraz Spraw Wewnętrznych dostosuje przepisy uchwały do specyfiki działalności jednostek budżetowych podległych tym ministrom,

2) określi tryb rozliczania kosztów działalności inwestycyjnej jednostek budżetowych.

§ 14. Traci moc uchwała nr 45 Rady Ministrów z dnia 5 marca 1976 r. w sprawie zasad finansowania inwestycji i remontów w jednostkach gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski z 1976 r. Nr 15, poz. 69 oraz Dz. U. z 1982 r. Nr 22, poz. 156).

§ 15. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1983 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. J. Obodowski